

Sygnatura akt II AKa 39/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Cezariusz Baćkowski

Sędziowie: SSA Robert Wróblewski (spr.)

SSA Bogusław Tocicki

Protokolant: Anna Turek

przy udziale prokuratora Teresy Łozińskiej – Fatygi wykonującej zadania prokuratora Prokuratury Regionalnej

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 r.

sprawy **D. N.**

oskarżonej z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk., art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 294 § 1 kk i art. 297 § 1 kk

i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk

i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw.

z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 21 października 2015 r. sygn. akt III K 168/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonej D. N. na rzecz oskarżycieli posiłkowych A. Ż. i W. Ż. po 1000 zł (tysiąc złotych 00/100 groszy), tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym 300 zł opłaty za to postępowanie.

UZASADNIENIE

D. N. została oskarżona o to, że:

I. w dniu 30 kwietnia 2012 roku w G. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zawarły z Bankiem (...) S.A z s we W. umowę kredytu o numerze (...) w wysokości 130.000 zł, wprowadzając w błąd przedstawiciela banku co do zamiaru spłat rat kredytu oraz przedkładając do umowy w celu użycia za autentyczne : uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo notarialne z dnia 23.04.2012r udzielone przez A. Ż. dla M. Ż. (1) sporządzone rzekomo przez notariusza A. S. oraz pełnomocnictwo notarialne z dnia 30.04.2012r udzielone przez A. Ż. dla M. Ż. (1) sporządzone rzekomo przez notariusza M. G. , mocą których M. Ż. (1) złożyła w imieniu A. Ż. podpisy .-wyrażający zgodę na zawarcie kredytu jako jej współmałżonka , na

oświadczeniu o poddaniu się egzekucji bankowej oraz na dokumentach ,które przedłożyła jako autentyczne do umowy a uprawniających do otrzymania sumy pieniężnej tj. na deklaracji poręczyciela wekslowego , deklaracji wystawcy weksla - wyrażający zgodę na wystawienie weksla(jak również złożyła podpis za pokrzywdzonego na wekslu jako poręczyciela ,stanowiące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, , czym doprowadziły Bank (...).A. zs we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 130.000 zł, czym działały również na szkodę A. Ż. tj. o czyn określony w art. 310§1 i 2 kk i art.286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i z art 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

II. w dniu 15 kwietnia 2013 roku w W. woj (...), działając, wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawarły z (...) S.A. umowę leasingu operacyjnego dotyczącą dźwigu przeładunkowego (...) o (...) (...)R/ (...) o wartości przedmiotu leasingu 44.715,45zł,wprowadzając przedstawiciela banku w błąd co do zamiaru spłat rat kredytu w ten sposób ,że M. Ż. (1) przedłożyła jako autentyczny do umowy uprzednio podrobiony dokument w postaci oświadczenia A. Ż. jako współmałżonka o wyrażeniu zgody na zawarcie tej umowy, na którym podrobiła ona podpis w/w, co miało istotne znaczenia dla tej umowy czym doprowadziła (...) S.A. zs we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 44.715,45zł., czym działały również na szkodę A. Ż.

tj. o czyn określony w art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

III. w dniu 5 grudnia 2012 roku w W. woj (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowały zawrzeć z bankiem (...) w W. umowę kredytu konsolidacyjnego o nr (...) w wysokości 252.000 zł stanowiący mienie znacznej wartości , wprowadzając w błąd przedstawiciela tego banku co do zamiaru spłaty rat kredytu w ten sposób, że M. Ż. (1) przedłożyła jako autentyczne uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo z dnia 1.10.2012r udzielone dla M. Ż. (1) przez A. Ż. i W. Ż., a sporządzone rzekomo przez notariusza M. G. , mocą którego M. Ż. (1) złożyła w imieniu A. Ż. wniosek o udzielenie tego kredytu , co miało istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, czym usiłowały doprowadzić Bank (...) S.A. zs w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci udzielenia kredytu konsolidacyjnego w wysokości 252.000,00zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnęły z uwagi na odmowę udzielenia kredytu przez bank , czym działały na szkodę (...) SA jak również na szkodę A. Ż.

tj. o czyn określony w art. 13 § 1 kk w zw. z art 286 § 1 kk i art.294§1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

IV. w dniu 7 września 2012 roku w W. woj (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowały zawrzeć z (...) Bankiem SA umowę nr (...) w postaci kredytu konsolidacyjnego w wysokości 30.000 zł, wprowadzając w błąd przedstawiciela banku co do zamiary spłat rat kredytu w ten sposób , że przedłożyły nierzetelny dokument sporządzony przez K. S. w postaci zaświadczenia o rzekomym zatrudnieniu A. Ż. w firmie PHU (...), dokumentując to również w postaci dowodu przelewu wynagrodzenia z konta tego rzekomego pracodawcy na konto A. Ż. , dotyczących okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu , lecz zamierzonego celu nie osiągnęły z uwagi na odmowę udzielenia kredytu przez bank , czym działały na szkodę (...) Bank SA w W. i A. Ż.

tj. o czyn określony w art. 13 § 1 kk w zw. z art.286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

V. w dniu 28 maja 2013 roku w W. woj (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowały zawrzeć z (...) Spółka z o.o. zs w Ł. umowę leasingu o numerze (...) (...) (...) dotyczącą samochodu T. (...) o wartości 93.495,93zł,wprowadzając przedstawiciela banku w błąd co do zamiaru spłat rat leasingowych oraz przedkładając uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo z dnia 22.01.2013r repertorium (...) nr (...) udzielone przez A. Ż. dla M. Ż. (1) ,a rzekomo sporządzone przez notariusza Ł. R. , mocą którego M. Ż. (1) złożyła w imieniu A. Ż. podpisy: wyrażający zgodę na zawarcie kredytu jako jej współmałżonka oraz na dokumentach uprawniających do otrzymania sumy pieniężnej tj. na deklaracji poręczyciela wekslowego, deklaracji wystawcy weksla – wyrażający zgodę na wystawienie weksla jak również złożyła podpis na wekslu jako poręczyciela, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, czym doprowadziły (...) Spółka z o.o. zs. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 93.495,93 zł. czym działały również na szkodę A. Ż. tj. o czyn

określony w art. 310 § 1 i 2 kk i art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kki i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kkk w zw. z art.11 § 2 kk

VI. w dniu 31 października 2011 roku w W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawarły z (...) Bankiem SA we W. umowę kredytu o numerze (...) w wysokości 154.633.07 zł. wprowadzając w błąd przedstawiciela banku co do zamiaru spłat kredytu oraz co do charakteru i wysokości osiąganych dochodów z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej przez M. Ż. (1) oraz posiadanych zobowiązań kredytowych w innych bankach, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, czym doprowadziły (...) Bank S.A. zs we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 154.633,07 zł.

tj. o czyn określony w art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

- 5 -

VII. w dniu 12 listopada 2012r w Ś. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela (...) SA co do osoby zawierającej umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz zamiaru regulowania należności ,w ten sposób że do umowy nr (...). (...) przedłożyły jako autentyczne podrobione przez D. N. pełnomocnictwo(...) nr (...) z dnia 1.10.2012r na nazwisko A. Ż. udzielone dla M. Ż. (1) a rzekomo sporządzone przez notariusza M. G., otrzymując telefon marki S. (...) o rzeczywistej wartości 1859 zł za kwotę 3 zł oraz N. (...) o rzeczywistej wartości 3489,01 zł za kwotę 3 zł, czym doprowadziły (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 5.871,02 zł z tytułu opłaty za odłączenie od sieci oraz w wysokości 2,90 z tytułu nieopłaconych odsetek, czym działały na szkodę (...) SA i A. Ż.

tj. o czyn z art. 286§1kk i art. 270§1kk w zw. z art. 11§2k

VIII. w dniu 23 stycznia 2013r w Ś. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela (...) SA co do osoby zawierającej umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz zamiaru regulowania należności ,w ten sposób że przedłożyły jako autentyczne do umowy nr (...). (...) podrobione przez D. N. pełnomocnictwo z dnia 21 grudnia 2012 roku numer (...)na nazwisko A. Ż. udzielone dla M. Ż. (1), a rzekomo sporządzone przez notariusza Ł. R. , otrzymując telefon marki S. (...) o rzeczywistej wartości 3109 zł za kwotę 1 zł , czym doprowadziły (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 5.871,02 zł z tytułu opłaty za odłączenie od sieci oraz w wysokości 2,90 z tytułu nieopłaconych odsetek, czym działały na szkodę (...) SA i A. Ż.

tj. o czyn z art. 286§ 1 kk i art. 270§1kk w zw. z art. 11 §2kk

IX. w dniu 11 kwietnia 2013r w Ś. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela (...) SA co do osoby zawierającej umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz zamiaru regulowania należności ,w ten sposób że przedłożyły do umowy nr (...). (...) jako autentyczne podrobione przez D. N. pełnomocnictwo z dnia 21 grudnia 2012 roku numer (...) na nazwisko A. Ż. udzielone dla M. Ż. (1), a rzekomo sporządzone przez notariusza Ł. R. , otrzymując telefon marki S. (...) o rzeczywistej wartości 1789 zł za kwotę 1 zł , czym doprowadziły (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 1227, 92 zł z tytułu usług telekomunikacyjnych oraz w wysokości 3283,86 zł z tytułu opłaty za odłączenie od sieci , czym działały na szkodę (...) SA i A. Ż.

tj. o czyn z art. 286§ lkk i art. 270§ 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

X. w dniu 18 października 2012 roku w S. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ,w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela (...) sp. z o.o. co do osoby zawierającej umowę i zamiaru regulowania opłat za usługi w ten sposób, że do umowy przedłożyły uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo (...) nr (...) z dnia 1.10.2012r na nazwisko

A. Ż. udzielone dla M. Ż. (1) ,a rzekomo sporządzone przez notariusza M. G. a następnie zawarły na nazwisko A. Ż. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...) otrzymując telefon A. (...)S , doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. w wysokości 198,4 zł z tytułu nieopłaconych faktur za usługi telekomunikacyjne ,oraz w wysokości 2937,77 zł z tytułu dotacji do sprzętu ,a ponadto w tym samym miejscu i czasie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela (...) Sp. z o.o. co do osoby zawierającej umowę i zamiaru regulowania opłat za usługi w ten sposób, że do umowy przedłożyły jako autentyczne uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo (...) nr (...) z dnia 1.10.2012r na nazwisko A. Ż. udzielone dla M. Ż. (1) ,a rzekomo sporządzone przez notariusza M. G. a następnie zawarły na nazwisko A. Ż. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...) otrzymując telefon (...) G. (...), czym doprowadziły do niekorzystnego rozporządzenia mienie (...) Sp. z o.o. w wysokości 425,35 zł z tytułu nieopłaconych faktur za usługi telekomunikacyjne ,oraz w wysokości 2318,00zł z tytułu dotacji do sprzętu, powodując łączne straty w wysokości 5.880,97 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz A. Ż. tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk.

XI. w dniu 27 stycznia 2013 roku we W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu , w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela (...) sp. z o.o. co do osoby zawierającej umowę i zamiaru regulowania opłat za usługi w ten sposób, że do umowy przedłożyły uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo (...) nr (...) z dnia 21.12.2012r na nazwisko A. Ż. udzielone dla M. Ż. (1), a rzekomo sporządzone przez notariusza Ł. R. a następnie zawarły na nazwisko A. Ż. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...) otrzymując telefon (...) G. , doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mienie (...) Sp. z o.o. w wysokości 384 zł z tytułu nieopłaconych faktur za usługi telekomunikacyjne ,oraz w wysokości 2630 zł z tytułu dotacji do sprzętu ,a ponadto w tym samym miejscu i czasie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela (...) sp. z o.o. co do osoby zawierającej umowę i zamiaru regulowania opłat za usługi w ten sposób, że do umowy przedłożyły uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo (...)nr (...) z dnia 21.12.2012r na nazwisko A. Ż. udzielone dla M. Ż. (1) ,a rzekomo sporządzone przez notariusza Ł. R. ,a następnie zawarły na nazwisko A. Ż. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...), otrzymując telefon (...) G., doprowadzając tym samym do niekorzystnego rozporządzenia mienie (...) Sp. z o.o. w wysokości 384 zł z tytułu nieopłaconych faktur z a usługi telekomunikacyjne ,oraz w wysokości 2630 zł z tytułu dotacji do sprzętu, powodując łączne straty w wysokości 6028 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz A. Ż. tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk.

XII. w dniu 9 listopada 2012 roku we W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ,w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela (...) SA co do osoby zawierającej umowę i zamiaru regulowania opłat za usługi w ten sposób, że do umowy przedłożyły uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo(...) nr (...) z dnia 1.10.2012r na nazwisko A. Ż. udzielone dla M. Ż. (1) ,a rzekomo sporządzone przez notariusza M. G., a następnie zawarły na nazwisko A. Ż. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...) otrzymując telefon (...) G. (...), doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mienie (...) SA w wysokości 7,02 zł z tytułu wyłudzenia usług telekomunikacyjnych ,oraz w wysokości 3.210 zł z tytułu dotacji do telefonu sprzedanego w ramach promocji ,powodując łączne straty na szkodę (...) SA w wysokości 3.217,02 zł oraz działając na szkodę A. Ż. tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XIII. w dniu 20 kwietnia 2013 roku we W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela (...) SA co do osoby zawierającej umowę i zamiaru regulowania opłat za usługi w ten sposób, że do umowy przedłożyły uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo (...) nr (...) z dnia 21.12.2012r na nazwisko A. Ż. udzielone dla M. Ż. (1) , a rzekomo sporządzone przez notariusza Ł. R., a następnie zawarły na nazwisko A. Ż. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...) otrzymując telefon (...) N. I. , doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) SA w wysokości 7,02 zł z tytułu wyłudzenia usług telekomunikacyjnych ,oraz w wysokości 2.680 zł z tytułu dotacji do telefonu sprzedanego w ramach promocji , powodując łączne straty na szkodę (...) SA w wysokości 2.687,02 zł oraz działając na szkodę A. Ż.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XIV. w dniu 22 kwietnia 2013 roku we W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela (...) SA co do osoby zawierającej umowę i zamiaru regulowania opłat za usługi w ten sposób, że do umowy przedłożyły uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo (...) nr (...) z dnia 21.12.2012r na nazwisko A. Ż. udzielone dla M. Ż. (1), a rzekomo sporządzone przez notariusza Ł. R., a następnie zawarły na nazwisko A. Ż. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...) otrzymując telefon (...) N. I. , doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) SA w wysokości 7,02 zł tytułu wyłudzenia usług telekomunikacyjnych, oraz w wysokości 3.730 zł z tytułu dotacji do telefonu sprzedanego w ramach promocji , powodując łączne straty na szkodę (...) SA w wysokości 3737,02 zł oraz działając na szkodę A. Ż.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art 11 § 2 kk.

XV. w dniu 29 kwietnia 2013 roku we W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela (...) SA co do osoby zawierającej umowę i zamiaru regulowania opłat za usługi w ten sposób, że do umowy przedłożyły uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo (...) nr (...) z dnia 21.12.2012r na nazwisko A. Ż. udzielone dla M. Ż. (1), a rzekomo sporządzone przez notariusza Ł. R., a następnie zawarły na nazwisko A. Ż. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...) otrzymując telefon (...) (...), doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) SA w wysokości 7,02 zł z tytułu wyłudzenia usług telekomunikacyjnych , oraz w wysokości 3480 zł z tytułu dotacji do telefonu sprzedanego w ramach promocji , powodując łączne straty na szkodę (...) SA w wysokości 3487,02 zł oraz działając na szkodę A. Ż.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XVI. w dniu 8 listopada 2012 roku w W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela (...) SA co do osoby zawierającej umowę i zamiaru regulowania opłat za usługi w ten sposób, że do umowy przedłożyły uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo (...) nr (...) z dnia 1.10.2012r na nazwisko A. Ż. udzielone dla M. Ż. (1) , a rzekomo sporządzone przez notariusza M. G., a następnie zawarły na nazwisko A. Ż. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...) otrzymując telefon (...) G. (...), doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) SA w wysokości 7,02 zł z tytułu nieopłaconych faktur z a usługi telekomunikacyjne , oraz w wysokości 3.301 zł z tytułu dotacji do telefonu sprzedanego w ramach promocji , powodując łączne straty na szkodę (...) SA w wysokości 3.308,02 zł oraz działając na szkodę A. Ż.

tj o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

XVII. w dniu 8 września 2011r. w W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela Banku (...) SA we W. co do zamiaru spłat rat kredytu zawarły umowę o kredyt gotówkowy nr (...) czym doprowadziły do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Bank (...) SA we W. w wysokości 17.392,50zł.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

Sąd Okręgowy w Świdnicy, wyrokiem z dnia 21 października 2015 roku (sygnatura akt III K 168/14), rozstrzygnął:

XIII. oskarżoną **D. N.** uznał za winną tego, że w dniu 30 kwietnia 2012 roku w G. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ż. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zawarły z Bankiem (...) S.A z s we W. umowę kredytu o numerze (...) w wysokości 130.000 zł, wprowadzając w błąd przedstawiciela banku co do zamiaru spłat rat kredytu oraz przedkładając do umowy w celu użycia za autentyczne : uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo notarialne z dnia 23.04.2012r. udzielone przez A. Ż. dla M. Ż. (1) sporządzone rzekomo przez notariusza A. S. oraz pełnomocnictwo notarialne z dnia 30.04.2012r udzielone przez A. Ż. dla M. Ż. (1) sporządzone rzekomo przez notariusza M. G., mocą których M. Ż. (1) złożyła w imieniu A. Ż. podpisy: wyrażający zgodę na zawarcie kredytu jako jej współmałżonka, na oświadczeniu o poddaniu się egzekucji bankowej oraz na dokumentach, które przedłożyła do umowy a uprawniających do otrzymania sumy pieniężnej tj. na deklaracji poręczyciela wekslowego, deklaracji

wystawcy weksla - wyrażający zgodę na wystawienie weksla, jak również złożyła jako rzekomy pełnomocnik A. Ż. swój własnoręczny podpis na wekslu w imieniu tego pokrzywdzonego jako poręczyciela, stanowiące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, czym doprowadziła Bank (...) S.A. zs. we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 130.000 zł, czym działała również na szkodę A. Ż. tj. czynu z art. art.286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i z art 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.,

XIV. oskarżoną **D. N.** uznał za winną tego, że w dniu 28 maja 2013 roku w W. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ż. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawarła z (...) Spółka z o.o. zs. w Ł. umowę leasingu o numerze (...) (...) (...) dotyczącą samochodu T. (...) o wartości 93.495,93zł, wprowadzając przedstawiciela banku w błąd co do zamiaru spłat rat leasingowych oraz przedkładając uprzednio podrobione przez D. N. pełnomocnictwo z dnia 22.01.2013r repertorium (...) nr (...) udzielone przez A. Ż. dla M. Ż. (1), a rzekomo sporządzone przez notariusza Ł. R., mocą którego M. Ż. (1) złożyła w imieniu A. Ż. podpisy: wyrażający zgodę na zawarcie kredytu jako jej współmałżonka oraz na dokumentach uprawniających do otrzymania sumy pieniężnej tj. na deklaracji poręczyciela wekslowego, deklaracji wystawcy weksla - wyrażający zgodę na wystawienie weksla jak również złożyła na wekslu jako rzekomy pełnomocnik A. Ż. swój własnoręczny podpis w imieniu tego pokrzywdzonego jako poręczyciela, dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, czym doprowadziła (...) Spółka z o.o. zs. w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 93.495,93zł, czym działała również na szkodę A. Ż. tj. czynu z art. art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.,

XV. oskarżoną **D. N.** uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i przyjmując, że wszystkie w/w czyny opisane w pkt od XIII do XV zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył jej za nie karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XVI. oskarżoną **D. N.** uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 294 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XVII. oskarżoną **D. N.** uznał za winną popełnienia czynów opisanych w pkt IV i VI części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz czynu z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i przyjmując, że oba te czyny zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył jej za nie karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XVIII. oskarżoną **D. N.** uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt X części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XIX. oskarżoną **D. N.** uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt XVII części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

XX. oskarżoną **D. N.** uznał za winną popełnienia czynów opisanych w pkt VII, VIII, IX, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI części wstępnej wyroku, tj. czynów z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i przyjmując, że wszystkie te czyny zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył jej za nie karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XXIII. na podstawie art. 91 § 2 kk wymierzył oskarżonej **D. N.** karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XXIV. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w stosunku do oskarżonej **D. N.**, wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 5 (pięciu),

XXV. na podstawie art. 73 § 1 kk oskarżoną **D. N.** oddał w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

XXVI. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonej **D. N.** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami od poprzez zapłatę:

- na rzecz (...) S.A. we W. kwot po 77.316,53 zł (siedemdziesiąt siedem tysięcy trzysta szesnaście złotych pięćdziesiąt trzy grosze),
- na rzecz (...) SA kwot po 8.218,05 zł (osiem tysięcy dwieście osiemnaście złotych pięć grosze),
- na rzecz (...) S.A. kwot po 8.129,81 zł (osiem tysięcy sto dwadzieścia dziewięć złotych osiemdziesiąt jeden grosze),
- na rzecz P. P. kwot po 5.954,48 zł (pięć tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt cztery złote czterdzieści osiem grosze),
- na rzecz (...) S.A kwot po 22.357,72 zł (dwadzieścia dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt dwa grosze),
- na rzecz (...) Sp. z o.o. z/s w Ł. kwot po 46.747,96 zł (czterdzieści sześć tysięcy siedemset czterdzieści siedem złotych dziewięćdziesiąt sześć grosze),

XXVIII. zasądził od oskarżonej **D. N.**, na rzecz oskarżycieli posiłkowych A. Ż. i W. Ż. kwoty po 2.800,00 zł (dwa tysiące osiemset złotych) tytułem poniesionych kosztów zastępstwa adwokackiego,

XXIX. zasądził od oskarżonej **D. N.** na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w sprawie od chwili wszczęcia postępowania: w kwocie 179,95 zł (sto siedemdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy),

Z wyrokiem tym nie pogodziła się oskarżona D. N., w której imieniu apelację wniósł obrońca. Obrońca zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

- odnośnie uznania oskarżonej D. N. winną popełnienia wszystkich zarzucanych jej czynów, opisanych w pkt XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz uznania oskarżonej D. N. winnej popełnienia wszystkich zarzucanych jej czynów,

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu winy i sprawstwa oskarżonej, iż działała wspólnie i w porozumieniu z M. Ż. (1) przy wyludzeniu kredytów oraz podrabianiu umów telefonii komórkowej pełnomocnictw, aktów notarialnych podczas gdy brak jest podstawy dowodowej dla stwierdzenia udziału oskarżonej w uczestniczeniu w niniejszym procederze;

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w szczególności w jego zakresie zasadzającym od oskarżonej D. N., solidarnie z oskarżoną M. Ż. (1) obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami na rzecz wskazanych w pkt XXVI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku podmiotów poszkodowanych, podczas gdy oskarżona D. N. nie czerpała zysków z prowadzonej działalności przestępczej M. Ż. (1), a tym samym nie pozostaje zobowiązana względem ujawnionych pokrzywdzonych do naprawienia poniesionej przez nich szkody;

- błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że D. N. w 2012, 2013 oraz 2014 na terenie województwa (...) wraz z M. Ż. (1) uczestniczyła w procederze wyludzenia kredytów na podstawie podrobionych pełnomocnictw oraz aktów notarialnych, podczas gdy z okoliczności sprawy i zebranego przed Sądem Okręgowym materiału dowodowego wynika, że nie była w porozumieniu z M. Ż. (1), która zajmować się miała popełnianiem przestępstw, w szczególności dokonywanie wyludzeń kredytów na podstawie podrobionych i nieprawdziwych dokumentów, a ujawnione w sprawie dowody, w tym także racjonalnie oceniane wyjaśnienia oskarżonej D. N., oskarżonego K. S., A. R., nie wskazują na uczestnictwo w niniejszym procederze,

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w szczególności w jego zakresie zasadzającym od oskarżonej D. N., solidarnie z oskarżoną M. Ż. (1) obowiązku zapłaty kwoty 2.800,00 zł. tytułem

poniesionych kosztów zastępstwa adwokackiego na rzecz oskarżycieli posiłkowych A. Ż. i W. Ż. w pkt XXVIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, podczas gdy oskarżona D. N. nie czerpała zysków z prowadzonej działalności przestępczej M. Ż. (1), a tym samym nie pozostaje zobowiązana do poniesienia kosztów zastępstwa adwokackiego,

- obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na zaniechaniu oparcia wyroku na wszystkich dowodach przeprowadzonych w toku postępowania oraz dokonaniu dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego poprzez nie danie wiary w zeznaniach świadka A. R., B. N. i uznanie ich za niewiarygodne,

- naruszenie przepisu art. 5 § 2 k.p.k. polegające na rozstrzygnięciu wątpliwości na niekorzyść oskarżonego – wbrew regule in dubio pro reo.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżoną D. N. od wszystkich stawianych jej zarzutów, alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, celem ponownej oceny sprawstwa i winy oskarżonej D. N. odnoście wszystkich zarzucanych jej czynów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej D. N. jest niezasadna i dlatego nie może być uwzględniona.

I

W apelacji postawiono **zarzut obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.**

Zarzut ten jest chybiony z następujących powodów.

Sąd I instancji wykorzystał w toku rozprawy głównej wszelkie istniejące możliwości dowodowej weryfikacji tez aktu oskarżenia i twierdzeń obrony, w granicach niezbędnych dla ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia kwestii sprawstwa, winy, kwalifikacji prawnej przypisanych czynów, a w końcowym rezultacie dla rozstrzygnięcia o prawnej odpowiedzialności oskarżonej D. N..

W szczególności Sąd meriti przesłuchał w toku rozprawy oskarżoną, w zakresie w jakim zdecydowała się ona na złożenie wypowiedzi przed Sądem, odczytując w pozostałym zakresie wcześniej składane przez nią wyjaśnienia. W sposób nienaganny Sąd przeprowadził dowody z wyjaśnień współoskarżonych, zeznań świadków, w wypadkach dostrzeganych rozbieżności w treści oświadczeń składanych na kolejnych etapach postępowania w sprawie, lub niepamięci szczegółów zdarzenia, odczytując protokoły wcześniej złożonych przez nich zeznań i wyjaśnień. Z uwagą i niezbędną szczegółowością Sąd uwzględnił także złożone w tej sprawie, i dla niej przydatne, opinie biegłych.

W tej sprawie miała także znaczenie bezpośrednio postępowania dowodowego na rozprawie głównej. Nie ulega wątpliwości, że zasada bezpośredniości odgrywa obok zasady swobodnej oceny dowodów rolę trudną do przecenienia.

To właśnie Sąd pierwszej instancji dowody z wyjaśnień oskarżonej, a także z wyjaśnień współoskarżonych (przede wszystkim M. Ż. (1) – córki oskarżonej), zeznań świadków, przeprowadził bezpośrednio na rozprawie głównej, miał bezpośredni z nimi kontakt w toku realizacji czynności dowodowych, oceniał złożone przez oskarżoną wyjaśnienia kierując się zarówno ich treścią, jak też własnymi spostrzeżeniami i wrażeniami wynikającymi z zachowania się osób przesłuchiwanymi, ich reakcji mentalnych na zadawane pytania, postawy w toku realizowanej czynności przesłuchania i stosunku do tej czynności. To właśnie ten bezpośredni kontakt z osobami przesłuchiwanymi stwarzał właściwe warunki dla oceny wiarygodności składanych przez nich wyjaśnień i zeznań.

W wyczerpującym uzasadnieniu pisemnym wyroku, sporządzonym starannie i z dbałością o uwzględnienie i szczegółową analizę wszelkich faktów w sprawie istotnych, Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie logicznej

zebrane dowody, w sposób w pełni przekonywający oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia, przedstawiając, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie odnośnie wiarygodności tych dowodów, które Sąd włączył do faktycznej podstawy wyroku i dlatego nie dał wiary pozostałym dowodom. Wnioski ocenne Sądu wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.); a tym samym nie wykraczają one poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k.

Zasadnym w tej sytuacji będzie przypomnienie utrwalonego od lat poglądu sformułowanego tak w doktrynie, jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procesie dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody, lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolnoodwoławczej.

Zarzut przy tym obraży przepisu art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., gdy nadto sąd nie orzeknie, z obrażą art. 410 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k. oraz nie uchybi dyrektywie art. 5 § 2 k.p.k. Tego rodzaju uchybień, tak w procesie dokonywania ustaleń faktycznych, jak też w odniesieniu do uzasadnienia wyroku Sądu meriti, sąd odwoławczy - jak wyżej wskazano - nie stwierdził i ich istnienia w żadnym stopniu nie uwiarygodnił skarżący.

Wbrew temu co wynika z apelacji dowody, które podlegały weryfikacji Sądu Okręgowego, ocenione zostały zgodnie z regułami swobody określonymi w art. 7 k.p.k., a swoje w tym względzie stanowisko Sąd ten w sposób należyty umotywował w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Zasada swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) nie daje podstaw do apriorycznego preferowania lub dyskwalifikowania jednych dowodów na rzecz drugich i to według klucza najkorzystniejszego dla oskarżonej. Mając na uwadze zasady prawa dowodowego o wartości dowodowej nie decyduje to czy poszczególne dowody są korzystne albo niekorzystne dla oskarżonej, ale treść każdego z dowodów konfrontowana z innymi dowodami. Istotne także jest, by - tak jak w przedmiotowej sprawie uczynił to Sąd Okręgowy - stanowisko takie zostało należycie i przekonująco uzasadnione, a ocena ta była wszechstronna i wnikliwa. Słusznie więc, bo zgodnie z tymi zasadami, postąpił Sąd Okręgowy, kiedy preferencjom tym nie uległ.

Odmierna ocena dowodów, korzystna dla oskarżonej, jest naturalnie prawem obrońcy. Nie wynika z niej jednak samo przez się, by ocena dokonana w sprawie przez Sąd Okręgowy charakteryzowała się dowolnością.

Równość wobec prawa, stanowiąca podstawę wszelkiej sprawiedliwości, wymaga, aby zasady postępowania dowodowego były stosowane bez względu na to kto in concreto na tym korzysta a kto traci. Nie ma więc w polskim prawie dowodowym takiej reguły, która nadawałaby pierwszeństwo dowodom korzystnym dla oskarżonej przed dowodami przemawiającymi na jej niekorzyść, tak jak i nie ma reguły o przeciwstawnej wymowie.

Sąd orzekający ma prawo, a nawet obowiązek, oceniania wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie. Wymóg, aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.), oznacza konieczność znajdowania się w polu uwagi sądu w chwili rozstrzygnięcia wszystkich okoliczności. Nie chodzi zaś o to, aby orzeczenie zapadło na podstawie wykluczających się dowodów, bo jest to oczywiście niemożliwe. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Z obowiązku tego Sąd Okręgowy wywiązał się należycie. Sąd ten bowiem wnikliwie analizował wszystkie wyjaśnienia oskarżonej, wyjaśnienia współoskarżonych oraz zeznania świadków i logicznie wykazał, które i dlaczego

oraz w jakim zakresie są wiarygodne. Ocenę tę przeprowadzono z poszanowaniem zasady obiektywizmu, na podstawie wszechstronnej analizy całokształtu materiału dowodowego. Nie wykazuje ona błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodów) czy logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) i jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a więc w sposób odpowiadający zasadzie swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k.

Zasada *in dubio pro reo*, zawarta w przepisie art. 5 § 2 k.p.k., której obrazę zarzuca skarżący, nie jest naruszona, jeżeli sąd - tak jak w tej sprawie Sąd Okręgowy - ma w polu swego widzenia wszystkie dowody i fakty dotyczące oskarżonej, zarówno te, które są dla niej korzystne, jak i te, które przemawiają na jej niekorzyść, poddaje je ocenie i analizie zgodnej ze wskazaniami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz gdy w sprawie brak jest takich wątpliwości, które mimo wszelkich starań organu procesowego nie da się usunąć.

Nie można także zasadnie stawiać zarzutu obrazę art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo* nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonej, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć (tak Sąd Najwyższy w niepublikowanym postanowieniu z dnia 13 maja 2002 roku, V KKN 90/01).

W wypadku zatem, gdy pewne ustalenia faktyczne (tak, jak w tej sprawie) zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k., lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen, a tego w apelacji nie wykazano.

II

W apelacji postawiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Zarzut ten jest chybiony.

Błąd w ustaleniach faktycznych (*error facti*) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznamości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), na przykład: błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd.

W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: "gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania", nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze "dowolności". Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, jak zasadnie się wskazuje, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58). Natomiast zarzut błędu w ustaleniach o charakterze "braku" wiąże się ze wskazaniem nowych faktów lub dowodów (zob. art. 427 § 3 k.p.k.).

Tym samym zarzut taki może okazać się trafnym tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w I instancji uchybienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające

na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu - tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności (art. 410 k.p.k.). W sytuacji, w której takowych uchybień on nie wykazuje, poprzestając na zaprezentowaniu własnej, nieliczącej się (na ogół) z wymogami tegoż art. 410 k.p.k., nie sposób uznać, że rzeczywiście Sąd I instancji dopuścił się przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia tego rodzaju uchybienia.

Po przeprowadzeniu przez Sąd Apelacyjny kontroli odwoławczej należy stwierdzić, że Sąd I instancji w sposób poprawny zgromadził materiał dowodowy, dokonał prawdziwych ustaleń faktycznych, a także wyprowadził słuszne wnioski co do winy oskarżonej.

Apelujący stawia tezę, która – w jego przekonaniu – ma uzasadniać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Opiera się ona na założeniu, że to oskarżona D. N., nieprzyznająca się do sprawstwa, wyjaśniła prawdę, natomiast wyjaśnienia współoskarżonej M. Ż. (1) (córki oskarżonej D. N.) oraz zeznania świadków: Ł. W., J. K. (1), A. N., K. P., M. S., J. K. (2), G. S., J. G., M. M., A. W. (1), A. W. (2), P. P., I. P., J. K. (3), S. G., W. B., M. Ż. (2), A. Ż., W. Ż. i K. K. nie są wiarygodne.

Tym samym obrońca ponownie forsuje stanowisko jakie w swoich wyjaśnieniach zajęła oskarżona. Z całą stanowczością trzeba podkreślić – dowodów i wersji, których treść była Sądowi Okręgowemu doskonale znana i została przez ten Sąd szczegółowo rozważona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (strony 22-23 i 25-35).

Na tym przede wszystkim gruncie skarżący wyraża przekonanie, że zebrane dowody i ujawnione okoliczności, które Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne nie dawały podstawy do przyjęcia, że oskarżona jest sprawcą przypisanych jej czynów.

W związku z tak sporządzonym zarzutem i takim jak wyżej scharakteryzowano jego uzasadnieniem, merytoryczne odniesienie się do jego słuszności lub błędności nie jest możliwe. Wymagałoby to bowiem powtórzenia całego toku rozumowania Sądu pierwszej instancji, przeprowadzenia powtórnie analizy dowodów, odtworzenia podstaw dokonanych przez ten Sąd ustaleń faktycznych, czyli powtórzenia postępowania rozpoznawczego z tą różnicą, że dokonanego nie w oparciu o bezpośrednią realizację dowodów, lecz wyłącznie w oparciu o dowody z zawartych w aktach sprawy dokumentów. Takie wszakże przedsięwzięcie byłoby oczywiście sprzeczne z funkcją kontrolną sądu odwoławczego, która z racji samej swej istoty nie może polegać na powtórzeniu czynności kontrolowanych.

Wystarczy zatem powiedzieć, że Sąd Okręgowy – wbrew temu co wynika z apelacji – trafnie wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione albo nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wszelkie wątpliwości jakie wysunięto w apelacji zostały właśnie tam rozwiane.

Rzeczywiście Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne przede wszystkim na podstawie zgromadzonej w aktach sprawy obszernej dokumentacji kredytowej i leasingowej oraz dokumentacji dotyczącej umów zawartych z operatorami telefonii komórkowej (których wiarygodności skarżący przecież nie kwestionuje), a ponadto ujawnionych na rozprawie zeznań przedstawicieli banków, pośredników kredytowych oraz przedstawicieli operatorów telefonii komórkowej, potwierdzających okoliczności zawierania poszczególnych umów, tj. na zeznaniach: Ł. W., J. K. (1), A. N., K. P., M. S., J. K. (2), G. S., J. G., M. M., A. W. (1), A. W. (2), P. P., I. P., J. K. (3), S. G., W. B. oraz M. Ż. (2).

Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy (strona 24 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) – istotne znaczenie dla ustaleń faktycznych miały również wyjaśnienia oskarżonej M. Ż. (1), która nie kwestionowała faktu zawarcia którejkolwiek umowy, przyznała się do popełnienia większości zarzuconych jej czynów oraz dokładnie i szczegółowo opisała proceder i okoliczności, w jakich doszło do popełnienia czynów będących przedmiotem rozpoznania, ujawniając przy tym istotne informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw oraz istotne okoliczności dotyczące ich udziału w przestępstwach. Wyjaśnienia tej oskarżonej korelują z zeznaniami ww. świadków oraz pokrzywdzonego A. Ż., a ponadto znajdują potwierdzenie w zgromadzonej w sprawie obszernej dokumentacji kredytowej, leasingowej i dotyczącej umów z operatorami telefonii komórkowej.

Ustalenia faktyczne poczyniono również w oparciu o zeznania pokrzywdzonych A. Ż. i W. Ż.. Nadto niektóre okoliczności podawane przez oskarżoną M. Ż. (1) zostały potwierdzone przez świadka K. K.. Jak podkreślił to Sąd I instancji – zeznania tych osób są konsekwentne i logiczne, a ponadto znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji i są zbieżne z uznanymi za wiarygodne wyjaśnieniami oskarżonej M. Ż. (1).

Na podstawie tych dowodów nie ma absolutnie żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżona D. N. jest sprawczynią przypisanych jej w zaskarżonym wyroku przestępstw. Argumentów o przeciwstawnej wymowie w tej sprawie po prostu nie ma. W szczególności nie dostarcza ich skarżący w apelacji.

Wbrew temu, co może wynikać z apelacji nie jest też tak, że Sąd Okręgowy nie wyjaśnił dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (obowiązek wynikający z przepisu art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.), w tym przede wszystkim wyjaśnień oskarżonej D. N.. Szeroko i trafnie jest o tym mowa w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (strona 25).

Otóż Sąd Okręgowy zasadnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej D. N., w których zaprzeczała stawianym jej zarzutom, twierdząc, że nie analizowała jakie dokumenty przepisywała na prośbę córki i nie wiedziała w jaki sposób dokumenty te będą przez córkę wykorzystane, jak również że nie otrzymywała żadnych korzyści z zaciąganych przez M. Ż. (1) zobowiązań, gdyż tej treści relacje są niezgodne z uznanymi za wiarygodne wyjaśnieniami M. Ż. (1), a przeprowadzone dowody nie ujawniły jakiegokolwiek motywacji oskarżonej Ż. do celowego pomawiania matki i pozostałych współoskarżonych.

Słusznie podkreślono przy tym, że oskarżona D. N. w toku postępowania wskazywała, że nie przyjmowała żadnych pieniędzy od córki i wręcz to ona pomagała jej finansowo, zaciągając dla niej kredyt i spłacając go. Tym samym musiała przecież zdawać sobie sprawę, że dochody córki nie pozwalają na zakup, w tak krótkim czasie, kolejnych, drogich samochodów oraz wielu kosztownych telefonów komórkowych. Samochody te zresztą oskarżona D. N. użytkowała. Właśnie dlatego Sąd Okręgowy ocenił wyjaśnienia oskarżonej D. N. jako przyjętą przez nią linię obrony, ukierunkowaną na uniknięcie przez nią odpowiedzialności karnej.

Sąd Okręgowy nie popełnił też, wskazanego w apelacji błędu, kiedy rozstrzygnął, że oskarżona D. N. powinna z oskarżoną M. Ż. (1) naprawić szkodę wyrządzoną przestępstwami oraz solidarnie ponieść koszty zastępstwa adwokackiego.

Jest tak dlatego, ponieważ oskarżona D. N. popełniła przypisane jej w zaskarżonym wyroku przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z oskarżoną M. Ż. (1). W takim stanie rzeczy zastosowanie środka kompensacyjnego (art. 46 § 1 k.k.), czy też solidarne zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego – nie może budzić zastrzeżeń.

Odnotować w końcu trzeba, bo co innego wynika z apelacji, że oskarżona D. N. odniosła korzyść majątkową z popełnionych wspólnie i w porozumieniu przestępstw. Warto bowiem tutaj przypomnieć, że z art. 115 § 4 k.k. wynika: korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. W tym świetle jest najzupełniej oczywiste, że oskarżona D. N., użytkując samochód nabyty w drodze przestępstwa, choćby tylko po to – jak sama wyjaśniła – aby wozić wnuczkę na spacer do lasu, odniosła właśnie i tym samym korzyść majątkową.

III

Czyny przypisane oskarżonej zostały prawidłowo opisane i zakwalifikowane.

Z pewnością **kara wymierzona oskarżonej** za każde przypisane jej przestępstwo oraz kara łączna (z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) nie mogą uchodzić za karę nadmiernie rażąco surową. O rażącej niewspółmierności kary nie można bowiem mówić w sytuacji, gdy sąd wymierzając karę (a tak właśnie jest w tej sprawie), uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary, nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się utrzymać w kontekście wymagań wynikających z ustawowych dyrektyw determinujących wymiar kary określonych w art. 53 k.k.

IV

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

O wydatkach na rzecz oskarżycieli posiłkowych rozstrzygnięto w myśl zasady wyrażonej w art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto zgodnie z regułą art. 636 § 1 k.p.k., po ustaleniu, że oskarżona jest w stanie ponieść te koszty bez nadmiernego w tym celu wysiłku finansowego.

SSA Robert Wróblewski SSA Cezariusz Baćkowski SSA Bogusław Tocicki